

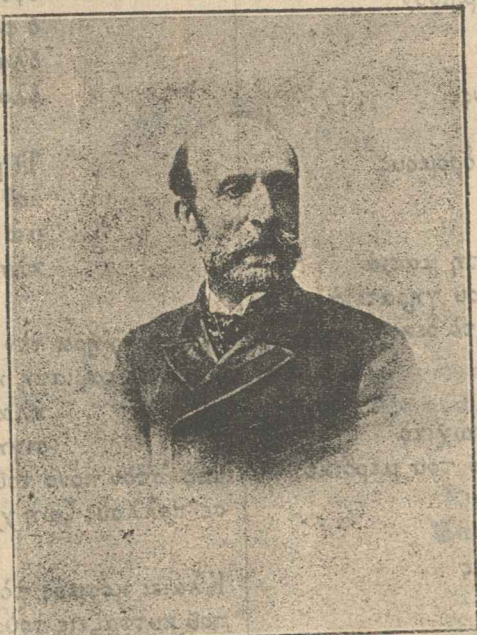
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦνεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Εἴκοσι μινὸς Φλεβάρη,
κάθε μάσκαρᾶς ποζάρει.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μερ' στὸν ψεύτη τὸν ντουινιά

Ποῦντος πενήντα δύο κι' ἑξακόσα,
κι' Ἀπόκρηα πηδᾷ φρενητιῶσα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

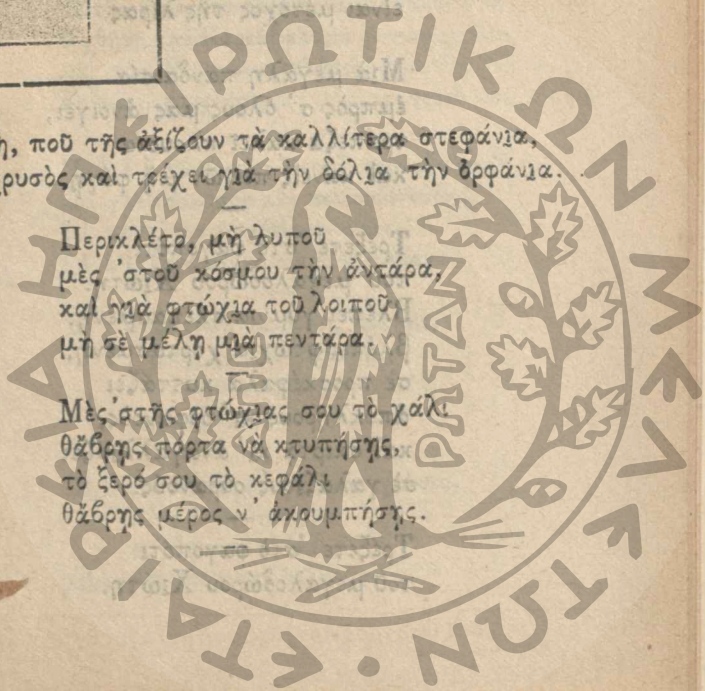
Φ. Κύττα κύττα, Περικλέτο, τρέχουν χεῖμαρροι χρυσοί...
θεὸς ἰσχωρέστον εἶπαν ὅλοι, θεὸς ἰσχωρέστον πὲς καὶ σύ.

Ἕνας πλούσιος πεθαίνει,
Περικλέτο δυστυχῆ,
κι' ἀπὸ τὸ κορμὶ του βγαίνει
μεγαλόδωρη ψυχῇ.

Μιά ψυχῇ, ποὺ τῆς ἀεῖζουν τὰ καλλίτερα στεφάνια,
ποῦ γινε χρυσὸς καὶ τρέχει γιὰ τὴν δόλια τὴν δρᾶνια.

Περικλέτο, μὴ λυποῦ
μερ' στοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα,
καὶ γιὰ πτώγια τοῦ λοιποῦ
μὴ σὲ μέλη μὴ πεντάρια.

Μερ' στῆς πτώγιας σου τὸ χαλί
θάβρης πορτα νὰ κτυπήσης,
τὸ ξερὸ σου τὸ κεφάλι
θάβρης μέρος ν' ἀκουμπήσης.

Ἐπὶ τῆς ζωῆς σου τὰς στροφάς
μὴ ποσῶς ἀπελπισθῆς,
θαῖβρης καὶ φωμί νὰ φᾶς
καὶ νερό νὰ δροσιθῆς.

Μὴ γυρίζεις μὲς ἑστῆς στράταις
σάν ζητιάνος, βρὲ τεμπέλη,
καὶ μὴ δείχνῃς στοὺς διαβάταις
τὰ σακάτικὰ σου μέλη.

Σύρε στέγη νὰ γυρέψης,
πήγαινε νὰ τὰ γιατρέψης,
θὰ βρεθῇ γιὰ σὲ γιατρός
καὶ συσσώγει νὰ τρῶς.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, ἄρατε νὰ ἔμπουν ἔκει
κουρελῆδες νηστικοί,
κόσμος ἄμοιρος νὰ νοιώσῃ
τὴν γλυκαδὰ τῆς χαρᾶς,
καὶ ἑστὰ μάτια νὰ στεγνώσῃ
κλάμμα μαύρης συμφορᾶς.

Ἄρατε τὰς πύλας νὰ μπου
ἄρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί,
ποὺ τὰ κόκκαλά των λάμπουν
δίχως δέρμα καὶ πετσί.

Ἄρατε ν' ἀκούσω κώμους,
ἄρατε ν' ἀκούσω γέλια,
νὰ μὴ σέρνονται στοὺς δρόμους
κουρελιάρηδων κουρέλια.

Ἄρατε ν' ἀνθίσουν νεῖατα μὲ μισόσβυστη ματιὰ
καὶ νὰ δῶ νὰ ζωντανέψουν τοῦ θανάτου γηρατειὰ,
νὰ μὴ πληθὸς ἀπομάχων, ποὺ βαστᾷ τὸ δεκανίκι,
δίχως νὰ πληρώσῃ νοκί.

Κάθε δύστυχος ζητιάνος καὶ καλύβι φτωχικό
ἔχει ἑστὸν Συγγρόν τὰ πλούτη τὸ δικό του μερδικό,
καὶ ἄσθενεῖς καὶ νοσηρόμοι
πάντες εἶναι κληρονόμοι,
πᾶς ἀπόκληρος τῆς μοίρας
εἶναι μέτοχος τῆς λίρας.

Μιά μεγάλη πανδοσεῖα
ἐμπρὸς σ' ὄλους μας ἀνοίγει,
τράπεζα καλεῖ πλουσία
καὶ κανεὶς πεινῶν μὴ φύγῃ.

Τρέξετε ἑστὸ φαγοπότι
τοῦ μεγαλοδῶρου Χιώτη.
Βλέπει γύμνια σκεπασμένη,
βλέπει φτώχεια χορτασμένη,
σὲ προσκέφαλα κυττάζει
ἀποκλήρους καὶ ὀρφανούς,
καὶ σκιρτᾷ καὶ ἀναγαλλιάζει
σὲ γαλαζίους οὐρανοὺς.

Τρέξετε ἑστὸ φαγοπότι
τοῦ μεγαλοδῶρου Χιώτη.

Μ' ἓνα κουρασμένο βῆμα
ἑστὸ λευκό του στέκει μνημῆα
μαύρο τῆς σκλαβιάς ἀσκέρι,
καὶ ἄσπρα ρόδα ξεφυλλίζει
ἀλυσσοδεμένο χέρι,
καὶ ἑστὴν πλάκα τὰ σκορπίζει.

Τρέξετε ἑστὸ φαγοπότι
τοῦ μεγαλοδῶρου Χιώτη.

Θεὸς ἑσχαρῆστον εἶπαν ὅλοι, θεὸς ἑσχαρῆστον πᾶς
Θεὸς ἑσχαρῆστον ξεφωνίζει καὶ τῆς Κρήτης τὸ νῆμα
καὶ θαρρεῖς πῶς ζωντανεύουν τὰ σφαγμένα τὰ κορμιά
νὰ βλογῇσουνε καὶ ἐκεῖνα τὴν χρυσὴ κληρονομία.

Τὸν σκεπάζει τὸ πανάκι τῆς αὐτόνομης παντιέρας
καὶ τῆς μάννας του τῆς Χίου μοιχομύριστος ἀνέμω
μὲς ἑστὸ μοσχοδόλημά του
πέρνει πέρνει τὸνομά του,
καὶ τὸ πᾶει μὲς ἑστὰ κρεῖνα
καὶ ἑστὰ ρόδα τῆς ἐκεῖνα.

Τόσοι ξεπεσμένοι πόθοι,
ὅ,τι κόσμος σκλάβος νοιώθει,
ὅ,τι δόξαν ἀπηγεῖ,
ὁ φιλόσοφος τοῦ πλούτου
ὅλα τᾶχε μὲς ἑστὸν νοῦ του,
ὅλα τᾶχε ἑστὴν ψυχῇ.

Τὶ μελέτη βαθυτάτη
καὶ τί ποίησις τοῦ πλούτου!...
μὰ καὶ σύ, μωρὲ σακάτη,
κληρονόμος εἶσαι τούτου.

Κλαίει χήρα τὸν χαμό του, κλαίει δέσποινα μὲ
τὴν λαχταριστὴ καρδιά της τοῦ τὴν δίνει προσκεῖ
κλαίει μία, ποὺ καὶ τώρα
σιγηλὴ καὶ μαυροφόρα
μὲς ἑστὸν πόνο τοῦ θανάτου καὶ ἑστῆς πίκρας τὸ μαρτύριον
σὲ πολλοὺς ζωὴ χαρίζει, σὲ πολλοὺς χαρὰ μοιράζει.

Κλαίει κόσμος τὸν χαμό του καὶ σὲ μνημῆατα γυμνά
ποὺ κυττάζεις τοὺς σταυρούς των μὲς ἑστὰ μύρων εὐωδία
κλαίει κλαίει τὸν χαμό του καὶ θρηνῶν πανηγυρίζει
ποὺ δὲν ἑστειρεῖσαν ἑστὴν πλάσι μεγαλόπλουταις καρδίαις.

Ἐφίλουσε τὴν κορφή του
κάθε λαϊκὸ συνάφι,
καὶ ἔχυνόταν ἑστὴ μορφὴ του
τῆς ψυχῆς του τὸ χρυσάφι.

Τὶ ψυχῆς ἀγαλλιάσεις μὲς ἑστὴν κλάψα καὶ τὴν γυνή
τὴν λαμπρότητα τοῦ πλούτου νὰ τὴν στεφανώνῃ ἡ πέτρα
Τότε ξέσκεπος ἐμπρὸς του σάν Νιόβη σταματᾷ
καὶ ἑστὴν νέκρα τοῦ θανάτου μὲν Ἀνάστασι κυττάζει
τότε μὲς κρυφὴ γαλήνη,
τότε τραγουδοῦν καὶ ἐκεῖνοι,
ποὺ ποτέ των δὲν πεινᾶνε:
«τρὶς εὐλογημένος νάναι».

Ὁ Περικλῆς περιπατῶν
φιλοσοφεῖ καθ' ἑαυτόν.

Τὶ διαθήκη πάνσοφος, τί διαθήκη πρώτη
τοῦ μεγαπλοῦτου Χιώτη.
Πρῶτ' καὶ βράδυ τὴν κυτῶ
καὶ ἀδιάκοπα τὴν μελετῶ,
μὴ κατὰ τύχην πουθενὰ
μὲς ἑστ' ἄλλα τὰ γραμμένα
ἀφῖνῃ τίποτα λιανὰ
γιὰ χάρι καὶ σ' ἐμένα.

Νὰ διαθήκη μὴ φορά!
μοῦ πέφτουνε τὰ σάλια,
καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ
στερλίναις σάν στραγάλια.

Κι' ὅσο κυτῶ πῶς χύνονται στερλίναις μὲ τὸ φτῆρι
τόσο καὶ ἐγὼ σιχαίνομαι τὸν κάθε κασιδιάρη,
καὶ μοῦρχειται διάθεσις μεγάλη νὰ τὸν φτύσω
καὶ ἀπὸ ἑστὰ καὶ πίσω.

Λίραις ἐδῶ, λίραις ἐκεῖ,
λίραις παντοῦ διαβάζω,
καὶ μὲ λαχτάρω μυστικῇ
μονάχος μοῦ ρεμβάζω.

Νὰ τὸ χρυσάφι σάν βροχὴ καὶ ἡ λίρα σάν χαλάζι,
νὰ πλούτος, ὅπου βάλαμο παρηγοριᾶς σταλάζει,
καὶ ἐγὼ, τοῦ κόσμου κουνενὲς,
τί κάνω;... τὴν κακὴ μου...
ὅλαις ἡ λίραις του κοιναῖς,
ἀλλὰ καμμιὰ δική μου.

Πλούτους ποθῶ τριγύρω μου λαμπρούς καὶ ὑπερφάνους,
σιχαίνομαι νὰ συναντῶ τοῦ κόσμου τοὺς ζητιάνους,
καὶ νὰ πεινῶ
καὶ νὰ γυρνῶ
στοὺς δρόμους κούρελιάρης,
καὶ μὲ πολλοὺς
σαχλατρελλοὺς
νὰ γίνωμαι σαλιάρης.

Ὅταν κανένας πλούσιος φιλάνθρωπος πεθαίνῃ
δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
καὶ κληρονόμος του θαρρῶ πῶς εἶμαι δίχως ἄλλω
καὶ σκέπτομαι τὰ πλούτη μου ποὺ πρέπει νὰ τὰ βάλω.
Γελῶντας μὲ τὸν Φασουλὴ γιὰ τῶν φτωχῶν τῆς μοίρας
ἑστὸ κοιμητῆρι καρτερῶ,
καὶ ἀπὸ τὸν τάφο του θαρρῶ
πῶς θὰ φυτρώσουν λίραις.

Δίχως κοπετοὺς καὶ θρήνους
μόνον τάφους μαρμαρίνους
ἐξυμνῶ σάν ποιητῆς,
καὶ διαβαίνω προπετῆς
ἑμπρὸς στοὺς τάφους τοὺς ἀγνώστους, μὲ τοὺς ξυλίνους
ποὺ πατειοῦνται ξεχασμένοι ἑμπρὸς σὲ λίθων θη-
[σταυρούς, [σαυρούς.

Πάντα λίμαις,
πάντα ρίμαις,
καὶ στεφάνια μὲ χρῶσους
ἑστὰ νεκρὰ τὰ μεγαλεῖα,
ἑστὶν νεκρῶν τὰ Μαυσωλεῖα,
ἑστὶν νεκρῶν τοὺς κολοσσούς.

Χαῖρε, γέρας τῶν ἀγώνων,
χαῖρε, πλούτε κρατερέ,
ὅπου δὲν ἑσδεύεις μόνον
γιὰ χορὸ καὶ σουαρέ.

Ἐλα σὺ παρηγορήτρα, τοῦ μεγαλοκάρδου Χιώτη
διαθήκη θαυμαστή,
χαῖρε, πλούτε τροφοδότη,
πλούτε σοσιαλιστῇ.

Καὶ νεκρὸς θαρρῶ πῶς θέλεις μὲς ἑστὸν κόσμο ποὺ σπα-
ἄπ' τὸν τάφο σου νὰ βγῇς, [ράζει
καὶ τὸ δάκρυ του νὰ σβύσῃς, ποὺ ἑστὴν πλάκα σου στα-
σάν δροσιὰ τῆς χαρταυγῆς. [λάζει

Νὰ γεράματα μὲ μύρτα καὶ ὀρφανὰ στεφανηφόρα,
καὶ ἀναζήεις ὁρὸς γιὰ πάντα
ἑστὸν λευκὸν τὸν ἀνδριάντα,
ποὺ λαὸς σοῦ στήνει τώρα.

Λατρευτὸ προσκυνητῆρι μέσα σ' ἄλλα λαμπερά,
αἰωνία τέτοια μνήμη,
ποῦκανε καὶ τὸν Ζαήμη
νὰ μιλῇσῃ μὴ φορά.

Δίχως λίρα
μὲ μὴ λύρα
τριγυρνῶ ξεκουρδισμένη τροβαδούρου κουρελῇ
καὶ τὴν σπάζω ἑστὸ κεφάλι τοῦ ξυλίνου Φασουλῆ.

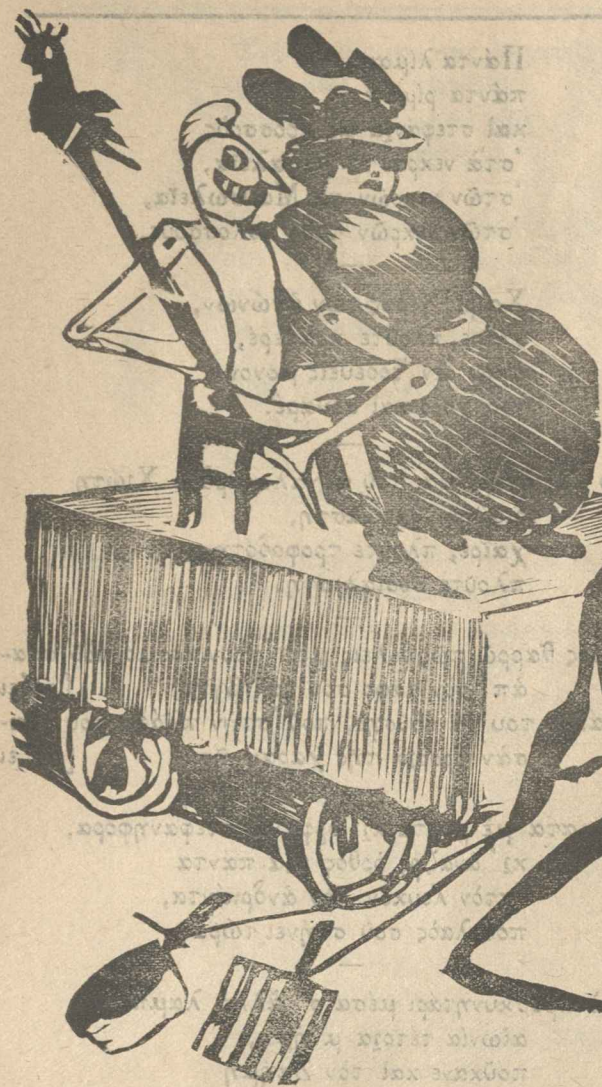
Ἐφ' ὁμοῦ μετὰ στολῆς
Καρναβάλος ὁ Φασουλῆς.

Ἐπὶ δόξης τὸ σαρβάλο
δεχθῆτε τὸν Καρναβάλο,
καὶ τῶν Ρωμῶν ἡ πλάσις
ἄς κἀνῃ παρελάσεις.

Ἐ! Ἐ! τί κόσμος περὶ μουντζούρης
καὶ γλωσσόκοπος καὶ κουκουσουρῆς,
Ἐ! Ἐ! μεγαλεῖα μουντζουρωμένα,
Ἐ! Ἐ! βραβεῖα γιὰ σὰς καὶ ἐμένα.

Ἐ! Καρναβάλι μούρας πολλῆς,
Ἐ! Ἐ! Ζαήμης μούστακαλῆς,
Ἐ! Ἐ! μουστάκι
γιὰ γαϊτανάκι.

Ἐ! Ἐ! σοφία μουγγὴ καὶ γνώσις,
Ἐ! Ἐ! ποὺ στέκει
καὶ ἀφῶνος πλέκει
μεταρρυθμίσεις καὶ βελτιώσεις.

Ε! κι' ο Κορδόναρος χωρίς μαντρί,
 ε! που την έπαθε κι' αυτός χοντρή,
 ε! που δεν πλέκει τὸ γαϊτανάκι
 τὸ ξεφτισμένο τὸ Κορδονάκι.

Ε! ε! φιγούραις ἡρωϊκαῖς,
 που τρέμει μπρός των κάθε Σουλτάνος,
 ε! ε! γκαμήλαις πολιτικαῖς,
 ὁ Θεοτόκης κι' ὁ Καραπάνος.

Ε! πολεμάρχου μὲς 'στὰ σοκάκια,
 που τρῶν γιὰ σούπα λαχανοζούμι,
 ε! ε! καυγάδες, θυμὸς καὶ κήλια
 τοῦ Θεοτόκη καὶ τοῦ Δραγούμη.

Ε! Τσελιγκάδων συγγενοήσεις,
 ε! ε! μπεμπέδων καταμετρήσεις,
 ε! ε! που κάνουν παντοῦ κουβέντα
 γιὰ τὰ καινούρια τὰ Παρλαμέντα.

Ε! Φασουλῆδες μὲ σοβαρό,
 ε! κολοκύθια 'στὸ πατερό,
 ε! ε! γαλόνια γιὰ νὰ χορεύουν,
 ε! ε! ναυμάχοι γιὰ νὰ ψαρεύουν.

Ε! ε! σαβούρα γιὰ τὸ καράβι,
 ε! ε! ποῦ μ' ἔξαψι καθένας ψεύτης
 γιὰ τὴν ἀλήθεια κόβει καὶ ράβει,
 ε! ε! τοῦ Κότταρη τὸ κλιέφτω κλιέφτεις.

Ε! κουρελῆδες γυμνοὶ τοῦ δρόμου,
 ε! ε! ντυμένοι, που θέλουν γδύσιμο,
 ε! ε! μουτσούναις τιμῆς ἀμώμου
 σὲ κατὶ μούτρα, που θέλουν φτύσιμο.

Καὶ τώρα τῆς Ἀπόκριας τὴν ἑναρξιν κηρύττω,
 οὔρρα καθένας μασκαρᾶς, τὸ Κομητάτο ζήτω.

Τὸ Ζλάπι τὸ περήφανο, τὸ 'παινεμένο Ζλάπι,
 βγάζει τοὺς λαύρους στίχους του, που καίνε σὰν σινάπι,
 γεμάτους πνεῦμα, σάτυρα, χαριτωμένο σχῶμα,
 σὲ νέο σχῆμ' ἀλλοιώτικο μὲ τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα.

Ὁ κύριος Βασίλειος Δικαιοφύλαξ, νέος
 μὲ μάθησιν ἀληθινὴν κι' εἰς αἰσθημα γενναῖος,
 πολύτιμον μετάφρασιν καὶ γλαφυρὰν μᾶς δίδει
 τῶν ποιημάτων τῶν κλεινῶν τοῦ πάλαι Βαχυλίδη,
 ποῦ 'βρέθηκαν 'στὸ κείμενον ἐκεῖνο τῆς Αἰγύπτου
 πρὸς ἀγαλλίαςιν πολλὴν τοῦ κάθε μουσολήπτου.

Κωνσταντῖνος Γεωργίου, νέος ἐκ Μακεδονίας,
 ἥθους κι' ἀρετῆς σπανίας,
 τῆς Ἱατρικῆς διδάκτωρ ἀριστοῦχος κατ' αὐτὰς
 ἀπὸ πάντας ἐκηρύχθη τοῦς γιατροῦς Καθηγητάς.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
 στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.